

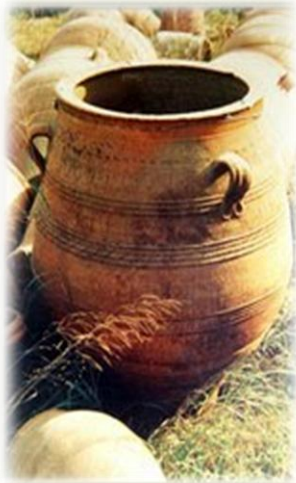
Ο νερουλάς και το πιθάρι

Ένα παραμύθι από τη Χιλή

Ηταν μια φορά κι έναν καιρό, σ' ένα πολύ μικρό χωριουδάκι, ένας άντρας, που δούλευε σαν νερουλάς.

Εκείνα τα χρόνια, το νερό δεν έβγαινε από τις βρύσες, αλλά βρισκόταν στον πάτο τρίςβαθων πηγαδιών ή έρεε άφθονο στα ποτάμια. Καθώς δεν υπήρχαν ανοιχμένα πηγάδια κοντά στο χωριό, όποιος δεν ήθελε να πάει ο ίδιος να βρει νερό, έπρεπε να το αγοράσει από κάποιον από τους νερουλάδες που πηγαينوερχόταν με μεγάλα πιθάρια γεμάτα με το πολύτιμο νερό.

Ένα πρωί, ένα από τα πιθάρια ράχισε κι άρχισε να χάνει νερό στη διαδρομή. Μόλις έφτασε στο χωριό, οι αγοραστής πλήρωσαν τα συνηθισμένα δέκα νομίσματα για το δεξί πιθάρι, αλλά μόνο πέντε για το περιεχόμενο του άλλου που έφτανε μόλις στη μέση.

Η αγορά ενός καινούργιο πιθαριού ήταν υπερβολικά ακριβή για τον νερουλά. Έτσι, αποφάσισε πως έπρεπε να επιταχύνει το βήμα του, για να αντισταθμίσει τη διαφορά στα λεφτά που έβγαζε.

Επί δύο χρόνια, ο άνθρωπος συνέχιζε να πηγαينوέρχεται με σταθερό βήμα. Έφερνε νερό στο χωριό κι έπαιρνε τα δεκαπέντε νομίσματά του σαν πληρωμή για ενάμισι πιθάρι νερό.

Ένα βράδυ, ξύπνησε από ένα «τσιστ» στο δωμάτιό του :

«Τσισσοτ ... Τσισσοτ ...»

«Ποιος είναι εκεί;» ρώτησε ο άνθρωπος.

«Εγώ είμαι» είπε μια φωνή που έβγαине από το ραχισμένο πιθάρι.

«Γιατί με ζυρνάς τέτοια ώρα;»

«Υποθέτω πως, αν σου μιλαγα κάτω από το φως της μέρας, η τρομάρα δεν θα σ' άφηνε να μ' ακούσεις. Κι έχω ανάγκη να μ' ακούσεις».

«Τι θέλεις;»

«Θέλω να σου ζητήσω να με συγχωρέσεις. Δεν φταίω εγώ για τη ρωχή απ' όπου στάζει το νερό, αλλά ξέρω πόσο κακό σου έκανα. Κάθε μέρα, όταν φτάνεις στο χωριό κουρασμένος και παίρνεις για το περιεχόμενό μου τα μισά λεφτά, μου έρχεται να βάλω τα κλάματα. Εγώ ξέρω πως έπρεπε να με είχες αντικαταστήσει μ' ένα καινούργιο πιθάρι και να με είχες ξεφορτωθεί, και ωστόσο με κράτησες ηλάι σου. Θέλω να σε ευχαριστήσω και να σου ζητήσω για άλλη μια φορά συγχώλη».

«Είναι αστείο που μου ζητάς συγχώλη» είπε ο νερουλάς. «Αύριο, νωρίς νωρίς, θα βρούμε μαζί εσύ κι εγώ. Θέλω να σου δείξω κάτι».

Ο νερουλάς συνέχισε τον ύπνο του μέχρι την αυγή. Όταν ο ήλιος φάνηκε στον ορίζοντα, πήρε το ραχισμένο πιθάρι και πήγε μαζί του στο ποτάμι.

«Κοίτα» είπε μόλις έφτασαν, δείχνοντας την πόλη. «Τι βλέπεις;»

«Την πόλη» είπε το πιθάρι.

«Τι άλλο;» ρώτησε ο άντρας.

«Δεν ξέρω ... Το δρόμο» απάντησε το πιθάρι.

«Ακριβώς. Κοίτα τις δύο άκρες του μονοπατιού. Τι βλέπεις;».

«Βλέπω την ξερή γη και τις πέτρες στη δεξιά μεριά του δρόμου και τα λουλούδια στην αριστερή μεριά.» είπε το πιθάρι, που δεν καταλάβαινε τι ήθελε να του δείξει ο ιδιοκτήτης του.

«Για πολλά χρόνια έχω διανύσει αυτό το θλιμμένο και μοναχικό δρόμο κουβαλώντας νερό μέχρι το χωριό και παίρνοντας την ίδια ποσότητα χρημάτων και για τα δύο πιθάκια ... Αλλά μια μέρα πρόσεξα πως είχες ραχίσει κι έχανες νερό. Δεν μπορούσα να σε αλλάξω, κι έτσι

πήρα μια απόφαση κι αγόρασα σπόρους λουλουδιών όλων των χρωμάτων και τους φύτεψα στις άκρες του μονοπατιού. Σε κάθε διαδρομή που έκανα, το νερό που έσταζε πότιζε την αριστερή μεριά του μονοπατιού και, σε αυτά τα δύο χρόνια, κατάφερες να κάνεις αυτή τη διαφορά.»

Ο νερούλας έκανε μια παύση και χαϊδεύοντας το πιστό του πιθάρι, του είπε : «Κι εσύ μου ζητάς συγνώμη; Τι σημασία έχουν μερικά νομίσματα λιγότερα, αν χάρη σ' εσένα και τη ρωχή σου τα λουλούδια του δρόμου κάνουν πιο χαρούμενη τη διαδρομή μου; Εγώ είμαι αυτός που πρέπει να ευγνωμονεί το ελάττωμά σου.»

